

РЕШЕНИЕ

№ 38124

гр. София, 02.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в публично заседание на 17.09.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **4455** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на "Старленд Ентърпрайз" ЕООД, ЕИК[ЕИК], подадена чрез адв. К. П. от САК, против Ревизионен акт № Р-22221025001654-091-001/23.12.2025 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП- [населено място], потвърден от Директора на Дирекция ОДОП С. с Решение № 350/19.03.2026 г., с който на дружеството са установени допълнителни задължения по ЗДДС за данъчен период месец 12.2024 г. в размер на 121 608,41 лв. и лихви за забава в размер на 14 385,14 лв.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на РА поради неправилно приложение на материалния закон. Оспорват се констатациите на приходните органи, обосновавали непризнаване правото на данъчен кредит. Според процесуалния представител на ревизираното дружество, то е представило необходимата документация и подробно е обяснено как са извършвани търговските взаимоотношения с неговите контрагенти. Сочи се, че ревизиращите са достигнали до формални изводи относно непризнаване правото на ползване на данъчен кредит, а представляваното от него дружество не може да носи отговорност за действия на служители на дружеството контрагент. Представя списък с разноски и моли да му бъдат присъдени по делото.

Ответникът – директорът на Дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП, в с.з., чрез юрк. Б., оспорва основателността на жалбата по съображенията и правните изводи, посочени в потвърждаващото РА Решение № 350/19.03.2026 г.. Претендира разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, I отделение, 86-ти състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Началото на ревизионното производство е поставено със Заповед № Р-22221025001654-020-001 от 09.04.2025 г., връчена по електронен път на 23.04.2025 г., изменена със заповеди № Р-22221025001654-020-002 от 18.06.2025 г. и № Р-22221025001654-020-003 от 14.07.2025 г. С първоначалната заповед е възложена ревизия на „СТАРЛЕНД ЕНТЪРПРАЙЗ“ ЕООД за установяване на задълженията по ЗДДС за данъчен период м. 12.2024 г. На основание чл. 34. ал. 1. т. 5 от ДОПК производството е спряно със Заповед №Р-22221025001654-023-001 от 18.07.2025 г. със срок до 18.10.2025г. Със Заповед №Р-22221025001654-143-001 от 20.10.2025 г. и на основание чл. 35 от ДОПК производството е възобновено. Всички горепосочени заповеди са издадени от Г. М. В.-Н., на длъжност началник сектор “Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед № РД-01-404 от 27.05.2024 г. на и.д. директор на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221025001654-092-001 от 04.12.2025 г. Срещу РД не е подадено писмено възражение.

С оглед установяване на факти и обстоятелства и събиране на доказателства от значение за определяне данъчните задължения на ревизираното дружество органите по приходите предприемат следните процесуални действия:

1. На основание чл.37, ал.3, чл.53 и чл.56, ал.1 от ДОПК на ревизираното лице са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ № Р-22221025001654-040-001 от 15.04.2025 г. и № Р-22221025001654-040-002 от 24.06.2025 г. В отговор са представени: предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот от 30.12.2024 г., споразумение за доверителна сметка от 30.12.2024 г., споразумения от №1 до №3 от 30.12.2024г., заедно с платежен документ, обратна ведомост и главна книга за 2024 г., извлечения от счетоводни сметки, договор за извършване на строително-ремонтни работи /СМР/ от 04.06.2024 г., сключен с „ГЕРАКА.БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], протоколи акт обр. 19 за приемане на СМР от 23.08.2024г. и от 23.12.2024 г. и други.

2. На основание чл. 45 от ДОПК е извършена насрещна проверка на доставчика „ГЕРАКА.БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] , обективизирана с Протокол №П-22221725081048-141-001 от 29.05.2025 г. След получена информация от ревизиращ екип, който извършва ревизия на доставчика е извършена повторна насрещна проверка с изготвено и връчено ИПДПОТЛ № Р-22221025001654-041-001/25.11.2025 г. Като в отговор на изисканата информация от управителя на дружеството доставчик е получена писмена декларация, в която се сочи че не е сключван договор за продажба на стоки или услуги с ревизираното дружество, не са издавани фактури на същото и не са постъпвали парични средства от него по банков път или на каса.

3. Извършени са проверки в информационните масиви на НАП, както за ревизираното лице, така и за контрагентите му:

- Изготвена е проверка в информационния масив от база данни на НАП.
- Извършена е проверка в информационната база данни на НАП за подавани СД за ДДС, дневници за покупки и продажби.
- Извършена е справка за подадени уведомления от работодателя по чл. 62 от КТ
- Извършени са други справки и установявания на декларации и други факти и

обстоятелства от значение за законосъобразното определяне на данъка за ревизирувания период

В частта на облагането по ЗДДС, органите по приходите констатира, че за данъчен период 12.2024 г. ревизираното дружество е упражнило право на данъчен кредит в общ размер на 121 998,41 лв., в т.ч. в размер на 117 505,70 лв. по фактури, издадени от „ГЕРАКА. БГ“ ЕООД; в размер на 4 102,71 лв. за доставки на ел. енергия по фактури, издадени от „ЕВН БЪЛГАРИЯ ЕЛЕКТРОСНАБДЯВАНЕ“ ЕАД, ЕИК[ЕИК]; в размер на 198,00 лв. за доставки на услуги охрана по фактури, издадени от „СИТИ СЕКЮРИТИ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], в размер на 192,00 лв. за доставки на счетоводни услуги по фактури, издадени от С. КОНСУЛТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК].

Относно фактурите / 14 на брой / с доставчик „ГЕРАКА.БГ“ ЕООД данъчните органи установяват, че по-голямата част от тях / 8 броя / не са придружени с описи, в които да е посочено за какви материали или услуги са издадени, т.е. липсва конкретизиран предмет на доставката. Към представения договор от 04.06.2026 г. за възлагане на СМР не са приложени достатъчно документи, които да съдържат данни за вида и обема на строителните дейности, които ревизираното дружество твърди, че е получило. Липсват също така банкови извлечения за извършени банкови преводи. В хода на ревизията на екипа са представени единствено платежни нареждания, но не към сметка на доставчика „ГЕРАКА. БГ“ ЕООД, а към Еднолично адвокатско дружество „С.“. В резултат на тези констатации ревизиращите приемат, че не са налице необходимите доказателства за конкретизация на предмета на доставките, както и за предаване на резултата от доставчика на получателя и стигат до извод, че липсват извършени реални доставки по смисъла на ЗДДС.

По фактурите издадени от „ЕВН БЪЛГАРИЯ ЕЛЕКТРОСНАБДЯВАНЕ“ ЕАД, данъчните органи анализират липсата на упражнявана дейност от страна на ревизираното дружество през 2024 г. като в тази връзка приемат, че с оглед извода за липса на извършвани реални СМР по недвижимия имот, както и предвид факта, че същият не е отдаван под наем не следва да се признава правото на данъчен кредит за издадените фактури с предмет – електрическа енергия.

Така в РА данъчната администрация приема, че на основание чл. 69, ал. 1 и чл. 68, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗДДС във връзка с чл. 25, ал. 2, ал. 6, т. 1 от ЗДДС следва да се откаже право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 117 505,70 лв. по фактури, издадени от „ГЕРАКА.БГ“ ЕООД, както и правото на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 4 102,71 лв. по фактури, издадени от „ЕВН БЪЛГАРИЯ ЕЛЕКТРОСНАБДЯВАНЕ“ ЕАД.

След проведено административно обжалване, в срока по чл. 155, ал. 1 ДОПК, е постановено Решение № 350/19.03.2026 г., с което директорът на Дирекция "ОДОП" С. е потвърдил Ревизионен акт № Р-22221025001654-091-001/23.12.2025 г., издаден от Г. М. В.-Н. – орган, възложил ревизията и А. А. Н. – ръководител на ревизията. Решението на ОДОП е връчено на дружеството на 23.03.2026 г. по електронен път (л. 13). Жалбата до съда е подадена чрез органа на 23.03.2026 г. и входирана с вх. № Ж-0001-157 на същата дата.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол

за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Не се установяват пороци, обосноваващи нищожността на РА.

Същият е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия.

Спазена е предписаната от чл. 120, ал. 1, пр. 1 ДОПК писмена форма по образца по чл. 120, ал. 3 ДОПК с всички задължителни реквизити по чл. 120, ал. 1, пр. 2, т. 1–8 ДОПК, включително мотиви, обосноваващи от фактическа и правна страна установените задължения по ЗДДС с акцесорните им лихви по чл. 175, ал. 1 ДОПК и кореспондираща разпоредителна част при определяне резултатите по данъчни периоди. Фактическите констатации и правни изводи на РА са допълнени и така конкретизирани чрез тези по приложения към него Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221025001654-092-001 от 04.12.2025 г. , съставляващ съгласно чл. 120, ал. 2, изр. 1 от ДОПК неразделна негова част. Възражение по чл. 117, ал. 5 ДОПК срещу РД не е заявено от ревизираното лице, съответно не се обсъжда такова, което обуславя факта, че не е налице формален порок по чл. 120, ал. 2, изр. 2 ДОПК.

Ревизионното производство е проведено без допуснати съществени процесуални нарушения. Образувано е съгласно чл. 112, ал. 1 ДОПК с издаването на Заповед за възлагане на ревизия Заповед № Р-22221025001654-020-001 от 09.04.2025 г. изменена с две други заповеди от 18.06.2025 г. и 14.07.2025 г., като всички заповеди са връчени електронно. Заповедите за възлагане на ревизия са издадени от Г. М. В. - Н., на длъжност началник в отдел „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-404 от 27.05.2024 г. на и. д. директора на ТД на НАП С.. Всички заповеди имат задължителното съдържание по чл. 113, ал. 1, т. 1 ДОПК – ревизираното лице е надлежно идентифицирано с данните по чл. 81, ал. 1, т. 2–5 ДОПК; определени са поименно и подлъжностно ревизиращите органи по приходите; конкретизирани са ревизираните задължения по ЗДДС и ревизираните периоди; даден е 2-месечен срок за извършване на ревизията съобразно чл. 114, ал. 1 ДОПК, който впоследствие е продължен /със ЗИЗВР/. Не е изтекъл преклузивният срок чл. 109, ал. 1, изр. 1 ДОПК. Ревизията е извършена в определения срок. Ревизията е извършена в обхвата на видовете задължения и на периодите, за които е възложена.

За резултатите от ревизията е съставен РД, съдържанието на който съответства на законовата норма на чл. 117, ал. 2, т. 1-10 ДОПК. Към него са приложени събраните от ревизията доказателства по чл. 117, ал. 3 ДОПК.

Валидността на електронните подписи на приходните органи, подписали ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, се установява от представените от ответника доказателства на електронен носител, поради което съдът приема, че документите са подписани с валидни квалифицирани електронни подписи. Доказателствата не са оспорени от противната страна, вкл. по реда на чл. 184 ГПК.

Относно приложението на материалния данъчен закон съдът намира следното:

ДОПК не съдържа особени правила относно разпределението на доказателствената тежест в производството по ревизия по общия ред на чл. 112–120 ДОПК, поради което субсидиарно приложение намират правилата за доказване, установени в АПК и ГПК (арг. от § 2 ДР на ДОПК). "Старленд Енърпрайз" ЕООД черпи право на приспадане на данъчен кредит от спорните фактури, претендирайки го по съдебен ред след отказ за признаването му по ревизионния акт, поради което на основание чл. 154, ал. 1 ГПК и чл. 170, ал. 2 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК негова е тежестта да докаже всички факти, на които основава

искането си за признаване на това право, за да установи, че са изпълнени условията за възникването и упражняването му. Неизпълнението на задължението на ответника по доказателствата не освобождава дружеството-жалбоподател от тежестта да докаже наличието на всички предпоставки за съществуването на твърдяното от него право. Жалбоподателят не може да се позове на проявена от ответника пасивност при попълване на делото с доказателства и по този начин да цели освобождаване от собственото си задължение за провеждане на пълно доказване на обстоятелствата, съставляващи основание на претенцията му за признаване на право на приспадане на данъчен кредит. Единствено жалбоподателят носи тежестта да докаже правото на приспадане на данъчен кредит, тъй като той твърди положителния факт, че всички законови изисквания за ползване на данъчен кредит са изпълнени от дружеството и именно в това твърдение се състои възражението му срещу незаконосъобразността на РА в обжалваната част. Същият следва да проведе пълно доказване на своето оспорване, като създаде сигурно убеждение у решаващия орган в съществуването на фактите и връзките между фактите. В съответствие с разпределението на доказателствената тежест, както административният решаващ орган, така и съдът, имат правото, но и задължението да приемат за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт не е доказан. Доказателствената тежест в производството е указана от съда с определение от 18.05.2026 г., като на страните е предоставена възможност да предприемат съответните процесуални действия.

В съответствие с нормата на чл. 6, ал. 1 ЗДДС доставка на стока е прехвърляне на правото на собственост или друго вещно право върху стока, а такава по чл. 5, ал. 1 ЗДДС е всяка движима вещ. Аналогично е и легалното определение, дадено в чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО, според което доставка на стоки е прехвърлянето на правото на разпореждане с материална вещ като собственик. Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗДДС доставка на услуга е всяко извършване на услуга. Облагаема според чл. 12, ал. 1 ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършаването ѝ е данъчно събитие (чл. 25, ал. 1 ЗДДС), което в съответствие с чл. 25, ал. 2 ЗДДС възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена. Тогава съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли. Едновременно с настъпване на изискуемостта на данъка на основание чл. 68, ал. 2 ЗДДС и чл. 167 от Директива 2006/112/ЕО възниква правото на приспадането му.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС данъчният кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон, за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Определяйки предпоставките за възникване на право на приспадане на данъчен кредит, националният законодател, транспонирайки чл. 168, б. "а" от Директива 2006/112/ЕО, в нормата на чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС е уредил право на регистрирано лице да приспадне данъка за стоките или услугите, използвани за целите на извършваните от него облагаеми доставки, които стоки или услуги са му доставени или предстои да му бъдат доставени от доставчик, регистриран по този закон.

След като са налице предпоставките за възникването му, вече породеното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС подлежи на упражняване при условието по чл. 71, т. 1 ЗДДС - данъчно задълженото лице да притежава фактура, съставена в съответствие с чл. 114–115 ЗДДС с посочен на отделен ред данък за доставка на стоки или услуги, по които то е получател.

По аргумент от чл. 25, ал. 2 ЗДДС без реално извършена доставка на стока по смисъла на

по чл. 6/9, ал. 1 ЗДДС данъчно събитие по чл. 25, ал. 1 ЗДДС не настъпва, респективно – не възниква изискуемост на данъка в хипотезата на чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС, а оттам – по аргумент от чл. 68, ал. 2 ЗДДС, не възниква и функционално свързаното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС, поради което същото не може да бъде упражнено дори при наличие на хипотезата на чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗДДС (аналогична на чл. 178, б. ”а” от Директива 2006/112/ЕО).

От горния анализ се установява, че възникването на правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС е обусловено от:

- качествата данъчнозадължено лице на доставчика и на получателя /вж. т. 25 от решението на СЕС по дело C-18/13/;
- наличие на данъчен документ от получателя – чл. 71, т. 1 ЗДДС;
- получаването на стоките/услугите по доставката /“...действителното извършване на облагаемата сделка...”
- отреждането на полученото за икономическата дейност на ДЗЛ /така т. 36 от решението на СЕС по дело C-153/11/.

Отсъствието на който и да елемент от пораздащия правото на приспадане фактически състав изключва възникването на това право. В процесния случай по мотиви, изложени по-долу, относно приспадането на данъчен кредит по фактури с издател „ГЕРАКА.БГ“ ЕООД недоказано остава третото условие.

При липсата на нормативна уредба, която да изисква наличието на конкретен вид документи за доказване на относимите в тази връзка факти и обстоятелства, определящ за преценката дали една доставка е действително осъществена е съвкупният анализ на всички събрани по делото доказателства. В преобладаващата си част и в съответствие със спецификата на търговската дейност те са частни документи, чиято доказателствена сила по аргумент от чл. 180 ГПК не обвързва съда да приеме съдържанието им за вярно. То следва да се цени с оглед останалите относими доказателства, като се съобразят корелацията или противоречията в тях.

Трайно е разбирането на СЕС, че не е възможно приспадането на данък, който е дължим единствено поради вписване във фактурата, тъй като упражняването на това право се ограничава само до действително дължимите данъци - решението по дело C-285/09 и решение по съединени дела № C-80/11 и C-142/11.

В своята практика СЕС последователно разграничава формалните и материалните предпоставки за упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит. За пореден път в Решението от 15 Септември 2016 г. по дело C-516/14 Съдът припомня, че "от член 178, буква а) от Директива 2006/112 следва, че упражняването му зависи от притежаването на фактура, съставена в съответствие с чл. 226 от тази директива. Наред с това подчертава, че принципът на неутралитет на ДДС налага да се допусне приспадането дори и при неизпълнението на някои от формалните изисквания, стига да са изпълнени материалноправните предпоставки, но когато данъчната администрация безспорно разполага с цялата необходима ѝ информация, за да установи последните.

От събраните по делото доказателства се установява, че формално е изпълнено условието по чл. 71, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, свързано с притежаването на данъчен документ /фактури/ от страна на жалбоподателя, издадени от преките доставчици, в които данъкът е посочен на отделен ред. Въпреки че за съда до голяма степен автентичността на процесните фактури остава спорна, тъй като по делото е налична декларация, изхождаща от управителя на дружеството издател - „ГЕРАКА.БГ“ ЕООД, в която се сочи, че същото не е продавало

стоки и услуги на жалбоподателя. Отделно от това, ревизиращият екип извършващ ревизия на „ГЕРАКА.БГ“ ЕООД твърди, че процесните фактури не са издадени от счетоводния софтуер, който се ползва в счетоводството на „ГЕРАКА.БГ“ ЕООД. Видно от извършените проверки от НАП процесните фактури също така не са осчетоводени в счетоводството на доставчика.

Притежаването на данъчна фактура не е достатъчно, за да обоснове реалност на отразените в счетоводните регистри стопански операции, а реалността на доставките за данъчни цели е основополагаща предпоставка за законосъобразното възникване и упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит от получателя на доставката. Доставката е доказана само ако между доставчика и получателя съществува реално правоотношение с достатъчно индивидуализиран предмет, в рамките на което се разменят конкретни взаимни престации. Недоказана реална доставка, макар и документално оформена в счетоводството, не поражда права за данъчно задълженото лице. В тази връзка за целите на ЗДДС данъчно събитие е не правоотношението (валидността на търговската сделка), а изпълнението на задължението за прехвърляне на правото на собственост (при доставката на стока) или за извършването на услугата (по арг. от чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 и чл. 25, ал. 1 от ЗДДС). Доказателствената тежест за реалност на доставката пада върху ревизираното лице, което черпи права от доставката чрез претенцията му за правото на данъчен кредит.

Съдът намира, че жалбоподателят не се справи с възложената му доказателствена тежест. Нито в ревизионното, нито в съдебното производство са представени годни и убедителни доказателства, от които да се установи реално извършване на доставките именно от посоченото във фактурата дружество – „ГЕРАКА.БГ“ ЕООД.

Не са представени договори или други документи, индивидуализиращи конкретните търговски отношения по всяка отделна доставка. Само по себе си обстоятелството, че писмен договор не е задължителен за действителността на търговската продажба, не освобождава получателя от необходимостта да докаже по друг начин съществуването, съдържанието и изпълнението на твърдяното правоотношение. В случая не са представени заявки, оферти, писмена търговска кореспонденция, писма, електронни съобщения, поръчки или други документи, които да установяват кога, от кого, при какви условия и за какви конкретни количества са заявявани процесните стоки. Представеният договор за извършване на строително-ремонтни дейности от 04.06.2024 г. не конкретизира в достатъчна степен какви по своя характер ще бъдат възложените СМР. Предметът на договора е определен като цялостен ремонт на покрив, стени, подови настилки, сервизни и хигиенни помещения, кухненски блок, ресторант и тераса, както и подмяна на настилките около сградата, ел. и ВИК инсталация. Тоест според същия се касае за цялостен ремонт на притежаваната от жалбоподателя сграда – казино с ресторант, но в същото време не се уговарят етапи на извършване, тяхната продължителност и други важни характеристики за този тип договори. Посочени са единствено приложение 1 и 2 към договора, но в тях липсва описание на това какви услуги ще се извършват. В цитираните приложения са изброени единствено стоки за строителство в големи обеми. Нито от договора, нито от съпътстващите документи, налични по делото става ясно къде и как са вложени тези строителни материали и от кого точно. Така например към описите на фактури № [ЕГН] и № [ЕГН] са посочени внушителни като обем строителни материали като „огледало LED за баня с нагревател TOUCH“ – 30 броя или линейни сифони общо 357 броя, които в случай, че действително са вложени в обекта, както твърди жалбоподателя, биха били достатъчни

за изграждането на голям брой санитарни помещения, които видно от договора за покупко-продажба не са изобщо налични в обекта. Отделно от това същите строителни материали не присъстват като индивидуализирани стоки в цитираните по-горе приложения 1 и 2.

Съдът счита, че от жалбоподателя не са представени годни приемо-предавателни протоколи, от които да се установи мястото, датата, видът, количеството и участниците в предаването на стоките. Протоколите налични по делото на л. 98 и 99 съдържат отново само и единствено изброяване на редица строителни материали като липсват достатъчно конкретни други документи, които да обвържат фактурите с реално движение на стоките и услугите.

Нито от жалбоподателя, нито от доставчика, който очевидно отрича двете дружества да имат търговски взаимоотношения са представени стокоски разписки, складови разписки, експедиционни бележки, пътни листове, товарителници или други транспортни документи, които да позволят проследяване на движението на стоките от доставчика до обекта или склад на жалбоподателя. Не са установени място и дата на товарене и разтоварване, транспортни средства, водачи, лица, извършили товаро-разтоварната дейност, материалноотговорни лица за предаване и приемане на стоките, както и връзката на евентуално представени транспортни документи с конкретните фактури. Не са налични също и доказателства за проведени инструктажи на лицата, които са извършили СМР и други.

С определението за насрочване на делото съдът указва на жалбоподателя, че във вр. с разпределената доказателствена тежест следва да представи писмени доказателства, които удостоверяват извършването на плащанията по процесните фактури към доставчика – „Герака.БГ“ ЕООД. С представените платежни инструкции и отчет на банкова сметка жалбоподателят не успява да докаже за настоящия съдебен състав, че са извършени банкови преводи към доставчика и е налице плащане по фактурите. Съдът не кредитира и допуснатите свидетелски показания във вр. с чл. 57, ал. 2, т. 3 от ДОПК на адв. С.. Същите са противоречиви и неубедителни, а факта, че адв. С. е пълномощник на дружеството с права да го представлява пред държавни органи като НОИ, НАП, НСИ и други го прави заинтересован от изхода на спора. С оглед липсата на достоверни писмени доказателства, съдът приема, че плащания по банков път по фактурите с издател „Герака.БГ“ ЕООД към дружеството доставчик не са извършени, което е индиция за липсата на реално осъществени доставки.

Във връзка с изложеното по-горе съдът намира, че данъчната администрация правилно на основание чл. 69, ал. 1 и чл. 68, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗДДС е отказала правото на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя в общ размер на 117 505,70 лв. по фактури, издадени от „ГЕРАКА.БГ“ ЕООД.

С процесния РА на основание чл. 69, ал. 1 и чл. 68, ал. 1, т. 1 и т. 2 данъчните органи отказват правото на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 4 102,71 лв. и по фактури, издадени от „ЕВН БЪЛГАРИЯ ЕЛЕКТРОСНАБДЯВАНЕ“ ЕАД. Органите по приходите мотивират това свое решение с липсата на: дейност на дружеството за 2024 г., сключен договор за наем за недвижимия имот – казино с ресторант, реално извършени СМР.

От събраните по делото доказателства безспорно се установи, че са налице фактури за електрическа енергия и плащане по тях към дружеството „ЕВН БЪЛГАРИЯ ЕЛЕКТРОСНАБДЯВАНЕ“ ЕАД. Но също така от писмените обяснения на жалбоподателя,

подадената ГДД по чл. 92 от ЗКПО и извършените проверки от органите на НАП се доказва, че през 2024 г. "Старленд Ентърпрайз" ЕООД не е извършвало никаква дейност, както и че недвижимия имот не е отдаван под наем. Също така настоящият съдебен състав по подробно изложени мотиви по-горе приема, че СМР в недвижимия имот през 2024 г. не са извършвани от дружеството „Герака.БГ“ ЕООД.

Съгласно чл. 69 от ЗДДС, доставките, за които регистрираното лице има право на приспадане на данъчен кредит, трябва да се използват за целите на извършваните от него облагаеми доставки. Тълкуването на тази норма води към безспорния извод, че направените разходи, във връзка, с които регистрирано лице, може да ползва право на данъчен кредит, следва да имат пряка и непосредствена връзка с конкретна облагаема доставка и същата да е пряко свързана с друга, извършвана от същото лице последваща доставка. Съдебна практика последователно сочи, че само наличието на пряка и непосредствена връзка между определена получена доставка и една или повече извършени последващи доставки, ще породят право на приспадане на ДДС. Ако не може да се установи конкретна и пряка връзка между получена и извършена доставка, от лицето, претендиращо право на приспадане на ДДС, следва да се провери дали направените разходи за получени стоки или услуги са част от общите разходи, които са свързани с цялостната икономическа дейност на това лице.

И в единия, и в другия случай наличието на пряка и непосредствена връзка предполага, че разходите по получените доставки са включени в цената на конкретни извършени доставки или съответно в цената на стоките или услугите, доставяни от данъчнозадълженото лице в рамките на икономическата му дейност. С оглед разпределената от съда доказателствена тежест и събраните доказателства настоящият съдебен състав приема, че жалбоподателят не доказва наличието на изброените по-горе предпоставки за ползването на данъчен кредит за електроенергия по фактурите, издадени от „ЕВН БЪЛГАРИЯ ЕЛЕКТРОСНАБДЯВАНЕ“ ЕАД, тъй като не успя да обективира наличието на пряка и непосредствена връзка между получената услуга и последваща облагаема доставка.

И тук органите по приходите правилно приемат, че на жалбоподателя следва да се откаже правото на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 4 102,71 лв. по фактури, издадени от „ЕВН БЪЛГАРИЯ ЕЛЕКТРОСНАБДЯВАНЕ“ ЕАД.

С оглед изложеното съдът намира, че ревизионният акт в оспорената му част е издаден при правилно приложение на материалния закон и след пълно, всестранно и обективно изясняване на релевантните факти и обстоятелства. Изводите на органите по приходите почиват на съвкупна оценка на всички събрани доказателства, а не на изолирани констатации, поради което възраженията на жалбоподателя се явяват неоснователни. Дължимо е отхвърляне на инициираното оспорване.

При този изход на спора и с оглед своевременно направеното искане от процесуалния представител на ответника, в полза на НАП следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение. Съдът определя същото в размер на 76,69 евро, съобразно чл. 161, ал. 1, изр. 2 ДОПК и фактическата и правна сложност на делото, както и осъществената процесуална защита от пълномощника на ответника.

По изложените съображения и на основание чл. 160 и чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд – София-град, I отделение, 86-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на "Старленд Ентърпрайз" ЕООД, ЕИК[ЕИК], подадена чрез адв. К.

П. от САК, против Ревизионен акт № Р-22221025001654-091-001/23.12.2025 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП- [населено място], потвърден от Директора на Дирекция ОДОП С. с Решение № 350/19.03.2026 г., с който на дружеството са установени допълнителни задължения по ЗДДС за данъчен период месец 12.2024 г. в размер на 121 608,41 лв. и лихви за забава в размер на 14 385,14 лв.

ОСЪЖДА "Старленд Енърпрайз" ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 76,69 евро.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. § 2 ДР на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.